

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **P. C.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem,
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,
zastoupený advokátem Mgr. Vlastimilem Škodou,
sídlem Masarykovo náměstí 193/20, 405 02 Děčín,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 11. 2016, č. j. 3588/DS/2016,
JID: 165140/2016/KUUK/Píš,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 11. 2016, č. j. 3588/DS/2016,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

JID: 165140/2016/KUUK/Piš, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Litoměřice, odboru dopravy a silničního hospodářství, (dále jen „městský úřad“) ze dne 4. 10. 2016, č. j. 0063631/16/DOPPŘ/JŠt. Tímto rozhodnutím městský úřad uznal žalobce jako provozovatele vozidla tovární značky Škoda, typu vozidla Superb, registrační značky „X“, vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o silničním provozu“) tím, že jako provozovatel uvedeného vozidla nezajistil, aby při jeho užití dne 9. 10. 2015 v 14:40 hodin v Litoměřicích v ulici Pokratická byly na pozemní komunikaci dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, když řidič vozidla nerespektoval dopravní značku V 12c „zákaz zastavení“; podstata správního deliktu žalobce spočívala v porušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Za uvedený správní delikt byla žalobci uložena pokuta 1 500 Kč a zároveň mu bylo uloženo zaplatit paušální náhradu nákladů řízení 1 000 Kč. Žalobce se současně v žalobě domáhal toho, aby soud zrušil také zmíněné rozhodnutí městského úřadu a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce uvedl, že řidič jeho vozidla, pan N., se nedopustil žádného přestupku, neboť jednal v krajní nouzi. Doplnil, že v době, kdy jel okolo daného místa, se mu začal vařit motor, a proto bylo nutné neprodleně vozidlo odstavit. Ve správním řízení navrhl k prokázání tohoto tvrzení svědeckou výpověď pana N. a automechanika, kterému pan N. volal. Žalobce shledal nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů ve skutečnosti, že se k jeho námitce městský úřad nevyjádřil. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52. K argumentaci městského úřadu, že pan N. neměl dle dostupných evidencí na území České republiky povolen pobyt, podotkl, že z této informace nemohl městský úřad usuzovat, že se na území České republiky pan N. nenacházel. Žalobce odkázal na stránky Českého statistického úřadu, podle nichž bylo cizineckou policií v letech 2008 až 2014 zjištěno 3 661 případů nelegálního pobytu na území České republiky. Žalobce připustil, že výslech automechanika navrhl až po zrušení prvostupňového rozhodnutí žalovaným, avšak poukázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, podle kterého se v řízení o správním deliktu neužije § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), tj. koncentrace řízení. Žalobce byl přesvědčen, že pan N. vyřešil situaci, jak nejlépe mohl, a to i vzhledem ke skutečnosti, že neměl místní znalost Litoměřic. Úvahu žalovaného, že mohl odstavení vozidla zajistit jiným způsobem, považoval žalobce za nedostatečně odůvodněnou, a tudíž za nepřezkoumatelnou.
3. Dále žalobce namítal, že argumentace žalovaného týkající se námitky krajní nouze nemohla napravit nedostatek odůvodnění rozhodnutí městského úřadu, které dle žalobce argumentaci k této skutečnosti vůbec neobsahovalo, neboť z výroku žalobou napadeného rozhodnutí není patrné, že by žalovaný rozhodoval dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. Pokud žalovaný podle tohoto ustanovení rozhodoval a není to z výroku rozhodnutí patrné, je pak dle žalobce žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Současně žalobce zdůraznil, že taková změna rozhodnutí prvního stupně žalovaným by byla nepřípustná, neboť by žalobce byl zkrácen tím, že by „přišel o instanci“, protože pokud

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

městský úřad neuvedl žádnou argumentaci k námitce krajní nouze, nemohl žalobce svou protiargumentaci přednést v odvolacím řízení.

4. Žalobce zpochybnil platnost dopravního značení na daném místě, neboť značení si mohl řidič jen těžko povšimnout, a pokud by si ho povšiml, mohl ho zcela legitimně považovat za zrušené pro jeho velmi špatný stav. Žalobce trval na tom, že i kdyby mohl pan N. odstavit vozidlo jinde, nebylo by možné dovodit jeho zavinění, neboť ve spěchu vyvolaném poruchou motoru si ani nemohl všimnout dopravního značení, neboť toto značení bylo poškozeno.
5. Žalobce dále namítal, že vydání prvostupňového rozhodnutí nepředcházelo nařízení ústního jednání, při němž by bylo provedeno dokazování za jeho účasti. Žalobce u této námítky především argumentoval tím, že správní delikty spadají do pojmu trestních obvinění ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), jakož i ve smyslu čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), kdy osobě obviněné ze správního deliktu by měla náležet procesní práva obdobná těm, jakých požívá obviněný z přestupku nebo trestného činu. Žalobce na podporu svého tvrzení poukázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 15. 4. 2015, č. j. 15 A 14/2015-35, rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 4. 2015, č. j. 30 A 56/2014-35, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015-30, které judikovaly nutnost nařízení ústního jednání. Toto pochybení považoval žalobce za zásadní, neboť provozovatel vozidla, který nesl objektivní odpovědnost, nemohl předkládat žádná skutková tvrzení, na místě spáchání přestupku nebyl, a mohl vycházet toliko z prováděných důkazů. Doplnil, že při dokazování by vyšla najevo nekontaktnost pana N., a mohl tak městskému úřadu orgánu sdělit jiný kontakt. Dále poukázal na skutečnost, že řízení o správním deliktu musí být ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu podloženo důkazy a ve smyslu § 51 odst. 2 správního řádu měl být vyrozuměn o možnosti účastnit se provádění dokazování mimo ústní jednání. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 7. 2015, č. j. 57 A 51/2014-34.
6. Vedle toho žalobce namítal, že nebyl poučen o možnosti zprostit se objektivní odpovědnosti (liberovat se) ve smyslu § 125e odst. 1 a § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu. Žalobce se domníval, že učinil za dost své povinnosti dle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť vozidlo svěřil zaměstnanci svého zmocněnce v rámci výkonu předmětu jeho činnosti, který spočíval ve službě „drink and drive“. Zmocněnec žalobce se zavázal na základě smlouvy příkazního typu zajistit, že jeho zaměstnanec při plnění povinností neporuší žádnou jinou povinnost vyplývající ze zákona o silničním provozu, a to pod hrozbou nemalé smluvní pokuty či náhrady škody způsobené porušením smluvní povinnosti dle § 2913 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“). Za této situace žalobce předpokládal, že řidiči jeho vozidla nebudou porušovat zákon o silničním provozu, přičemž sám nevěděl, co více mohl pro neporušování zákona o silničním provozu řidiči jeho vozidla učinit. Žalobce pro inspiraci poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 5. 2010, č. j. 7 As 31/2010-94, podle kterého mají být účastníky řízení známy všechny skutečnosti, z nichž bude správní soud ve svém rozhodnutí vycházet. K tomu doplnil, že správní orgány rozhodovaly na základě skutečností známých jim z jejich úřední činnosti, avšak žalobci nebylo umožněno seznámit se s těmito podklady a před vydáním rozhodnutí se k nim vyjádřit. Správní orgány podle názoru žalobce nemohly vyhodnotit označení pana N. jako řidiče za účelové na základě skutečností, které nebyly obsahem správního spisu. Domníval se, že bylo porušeno jeho právo ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu a Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 3. 2010, sp. zn. 32 Cdo 1019/2009. Žalobce uvedl, že příkazní smlouvu uzavřenou mezi ním a jeho zmocněncem předloží při jednání soudu.

7. Žalobce trval na tom, že městský úřad neučinil nezbytné kroky ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu a poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45, a ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46. Připomněl, že v reakci na výzvu dle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu městskému úřadu sdělil, že jím provozované vozidlo řídil v předmětný čas pan L. H. N., zaměstnanec společnosti ODVOZ VOZU, s. r. o., který přebírá poštu v sídle společnosti Americká 11, Praha. Žalobce připustil, že se městský úřad pokusil řidiče kontaktovat, avšak jako adresáta měl uvést nejen jméno pana N., ale i jeho zaměstnavatele. Při neúspěšném pokusu měl následně městský úřad podle žalobce přistoupit k ustanovení opatrovníka. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2014, č. j. 1 As 106/2013-44.
8. V poslední žalobní námitce žalobce namítal rozpor skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla stanovené v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s Ústavou České republiky, ústavními principy a základními právy. Žalobce tvrdil, že jako provozovatel vozidla nemohl učinit více než poučit řidiče vozidla o tom, že má dodržovat dopravní předpisy. Podotkl, že řidič musel absolvovat autoškolu a splnit závěrečnou zkoušku. Absolutní odpovědností provozovatele vozidla došlo k porušení zásady soudního trestání a per analogiam i presumce nevinny, neboť provozovatel vozidla bývá automaticky shledáván vinným. Jako příklad žalobce uvedl, že držitel zbraně také neodpovídá za trestný čin spáchaný jím drženou zbraní.

Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Popsal průběh správního řízení a konstatoval, že žalobce byl v souladu s § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu městským úřadem vyzván, aby v určené lhůtě uhradil určenou částku, a současně byl upozorněn na skutečnost, že v téže lhůtě může městskému úřadu sdělit údaje o totožnosti řidiče uvedeného vozidla v době spáchání přestupku. Žalovaný je přesvědčen o skutečnosti, že městský úřad postupoval zcela v souladu s právními předpisy, neboť se pokusil panu N. doručit písemnosti a po zjištění, že se na uvedené adrese nenachází, učinil pokus o zjištění pobytu osoby pachatele dotazem na Ministerstvo vnitra. Souhlasil s nepředvoláním automechanika jako svědka, neboť jeho výpověď se mohla vztahovat pouze k přestupkovému jednání a v řízení o správním deliktu by byla bezpředmětná. Podotkl, že námitky týkající se přestupku měl žalobce uplatnit do doby, než bylo řízení o přestupku odloženo.
10. Žalovaný zdůraznil, že podle fotodokumentace založené ve správním spise bylo zřejmé, že blíže nezjištěný řidič stál s předmětným vozidlem v působnosti dopravní značky č. V 12c – zákaz zastavení, čímž porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Podle názoru žalovaného bylo značení dobře viditelné a nepřehlédnutelné.
11. Podle žalovaného platí, že v řízení o správním deliktu není nutné nařizovat ústní jednání. Podotkl, že v předmětném případě ústní jednání nařízeno bylo, a to dvakrát. Prvního ústního jednání se žalobce neúčastnil a ani se z něho neomluvil. Z druhého ústního jednání se omluvil. K naplnění objektivní odpovědnosti podle žalovaného v předmětném případě Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

došlo, neboť provozovatel vozidla měl povinnost zajistit, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Žalovaný podotkl, že zákonodárce neměl v úmyslu při stanovení objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla postavit do role obviněného z přestupku, a proto se na žalobce nemohl vztahovat čl. 6 odst. 1, odst. 3 písm. c) Úmluvy a čl. 38 odst. 2 Listiny. Žalovaný k tomu podotkl, že v projednávání správních deliktů si nejsou strany rovny. V daném případě je předmětem řízení objektivní odpovědnost provozovatele vozidla, a nikoliv řízení o přestupku.

12. Žalovaný nesouhlasil s námitkou žalobce, že nebyl poučen o možnosti liberovat se. Doplnil, že městský úřad neměl povinnost poučovat žalobce o možnosti vyvinění se z protiprávního jednání. Zdůraznil, že k nařízeným jednáním se žalobce nedostavil, a sám se tak připravil o možnost seznámení se s podklady pro rozhodnutí, k němuž mělo dojít při jednání městského úřadu. Nevyužil ani k tomu určenou následnou lhůtu. Žalovaný dále podotkl, že seznámení se spisovým materiálem mohl žalobce iniciovat, avšak neučinil tak. Žalovaný trval na tom, že při vydání prvoinstančního rozhodnutí bylo objektivně přihlédnuto ke všem dostupným podkladům pro vydání rozhodnutí, přičemž postup městského úřadu byl zcela v souladu se zásadou legality.
13. K neustanovení opatrovníka panu N. žalovaný podotkl, že podle § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu je na posouzení správního orgánu, zda opatrovníka ustanoví. Dále poukázal na skutečnost, že pan N. nebyl účastníkem řízení, přičemž opatrovník bývá ustanoven v případech, ve kterých by měla být dané osobě uložena nějaká povinnost či odňato právo.

Replika žalobce

14. Na vyjádření žalovaného k žalobě reagoval žalobce replikou, ve které zdůraznil, že označenému řidiči panu N. bylo třeba poštu doručovat prostřednictvím jeho zaměstnavatele, který na předmětné adrese svou schránku má. Pokud městský úřad doručoval panu N. výzvu k podání vysvětlení na adresu sídla jeho zaměstnavatele, aniž uvedl jako adresáta jeho zaměstnavatele, není dle žalobce překvapením, že doručování nebylo úspěšné. Z této skutečnosti dle žalobce plyne, že městský úřad neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, neboť pan N. nebyl řádně obeslán.
15. K nepředvolání svědka J. žalobce uvedl, že nesouhlasí s argumentací žalovaného. Zdůraznil, že dle jeho názoru je v řízení o spáchání správního deliktu provozovatele vozidla relevantní, zda došlo k přestupku řidiče. Výpovědí uvedeného svědka bylo možné prokázat, že řidič vozidla jednal v krajní nouzi, což by vylučovalo protiprávnost jednání řidiče. Pokud by dle žalobce nedošlo k přestupku, nemohlo by dojít ani ke správnímu deliktu provozovatele vozidla.
16. Dále žalobce zdůraznil, že z fotodokumentace obsažené ve správním spise není seznatelné, kde byla fotografie pořízena, a setrval na tvrzení, že dopravní značení v místě, kde mělo dojít k přestupkovému jednání, bylo ve velmi špatném stavu.

Ústní jednání před soudem

17. Právní zástupce žalobce se k jednání soudu i přes řádné předvolání bez omluvy nedostavil.
18. Právní zástupce žalovaného pak při tomtéž jednání soudu odkázal na písemné vyjádření k podané žalobě.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

Posouzení věci soudem

19. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
20. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující rozhodné skutečnosti. Městský úřad obdržel dne 23. 11. 2015 od Městské policie Litoměřice – oznámení přestupku ze dne 9. 10. 2015, z něhož plyne, že hlídka Městské policie Litoměřice prováděla kontrolu v ulici Pokratická, kde v působnosti dopravní značky V 12c – zákaz zastavení (značka se provádí jako žlutá čára souvislá u okraje vozovky či na obrubníku vedle vozovky a vyznačuje úsek, kde je zakázáno zastavení a stání) parkovalo vozidlo tovární značky Škoda, typ Superb, registrační značky „X“, jehož řidič se dopustil dopravního přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Majitel vozidla, P. C., který se později k vozidlu dostavil, se odmítl k celé věci vyjádřit. Součástí oznámení byly 3 fotografie dokumentující spáchání přestupku. Městským úřadem bylo zjištěno, že provozovatelem daného vozidla byl žalobce. Městský úřad jej proto výzvou k úhradě ze dne 26. 11. 2015 vyzval ve lhůtě patnácti dnů k úhradě určené částky ve výši 500 Kč, kterou však žalobce neuhradil. Zároveň městský úřad žalobce poučil o tom, že ve stanovené patnáctidenní lhůtě mu může sdělit totožnost řidiče uvedeného vozidla s tím, že toto sdělení se považuje za podání vysvětlení. Na výzvu městského úřadu žalobce reagoval zasláním sdělení údajů potřebných k určených totožnosti řidiče vozidla. Žalobce jako řidiče označil pana L. H. N., narozeného „X“, trvale bytem „X“, s doručovací adresou „X“, zaměstnance společnosti ODVOZ VOZU, s. r. o., který si přebírá poštu na adrese sídla společnosti, Americká 11, Praha. Městský úřad se proto obrátil na Ministerstvo vnitra s dotazem ohledně sdělení místa pobytu pana N. V odpovědi ze dne 18. 11. 2015 bylo městskému úřadu sděleno, že jím uvedená osoba neprochází dostupnými evidencemi. Městský úřad zaslal předvolání k podání vysvětlení osobě označené žalobcem za řidiče vozu na adresu uvedenou v odpovědi žalobce. Zásilku se nepodařilo doručit s tím, že pošta uvedla, že adresát je na uvedené adrese neznámý. Městský úřad následně vyzval dne 14. 12. 2015 žalobce k podání vysvětlení ohledně uvedené osoby řidiče, a to bez zbytečného odkladu, nejpozději do 5 dnů ode dne doručení této výzvy. Žalobce zaslal písemné podání vysvětlení, které bylo městskému úřadu doručeno dne 5. 1. 2016, v němž uvedl, že jím uvedená osoba existuje, neboť je zaměstnancem jeho zmocněnce (společnost ODVOZ VOZU, s. r. o.). Městský úřad přistoupil k odložení věci ve smyslu § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) a dne 1. 2. 2016 vydal oznámení o zahájení řízení o správním deliktu a předvolání k ústnímu jednání na den 24. 2. 2016 v 8:00 hodin, jehož součástí bylo rozsáhlé poučení účastníka řízení. K nařízenému jednání se žalobce ani jeho zmocněnec nedostavili, a proto městský úřad přistoupil dne 29. 12. 2016 k vydání rozhodnutí č. j. 0014569/16/DOPPR/JŠt, které bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 5. 8. 2016, č. j. 3588/DS/2016, zrušeno a věc byla Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

městskému úřadu vrácena k novému projednání, neboť ve správním spise nebyl založen protokol o provedeném ústním jednání ze dne 24. 2. 2016. Městský úřad dne 29. 8. 2016 rozhodl o pokračování v řízení a předvolal žalobce k ústnímu jednání, které bylo nařízeno na den 20. 9. 2016, v 9:00 hodin. Z nařízeného jednání se žalobce omluvil a zároveň zaslal vyjádření k řízení, v němž uvedl, že pan N. zastavil v předmětném úseku vozidlo, neboť se vozidlu začal vařit motor, odešel na klidnější místo a zavolal automechanikovi. Dle rady automechanika se k vozidlu po hodině vrátil a vozidlo přeparkoval na vhodné místo, přičemž cesta musela být krátká. Žalobce vyjádřil názor, že šlo o stav krajní nouze, neboť nový motor vyjde na částku kolem 100 000 Kč, přičemž pokuta byla uložena ve výši 2 500 Kč. V tomto vyjádření žalobce navrhl provedení svědecké výpovědi automechanika P. J. a označeného řidiče vozidla za účelem prokázání jednání v krajní nouzi ze strany řidiče vozidla. Součástí správního spisu je protokol ze dne 20. 9. 2016, podle něhož se žalobce ani jeho zmocněnec k nařízenému jednání, při kterém byly provedeny důkazy, nedostavili. Následně městský úřad vydal dne 4. 10. 2016 rozhodnutí č. j. 0063631/16/DOPPR/JŠt. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce odvolání, v němž uvedl, že městský úřad neměl zahajovat řízení o správním deliktu s provozovatelem vozidla, ale měl zahájit řízení o přestupku. Dne 1. 11. 2016 žalovaný vydal napadené rozhodnutí.

21. Podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
22. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu právnická nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
23. Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.
24. Podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu provozovatel vozidla za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že v době před porušením povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích a) bylo vozidlo, jehož je provozovatelem, odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, nebo b) podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel.
25. Podle § 125g odst. 1 zákona o silničním provozu, je-li zahájeno řízení o uložení pokuty za správní delikt podle § 125f, nelze již zahájit řízení o přestupku pro stejné porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích. Řízení o přestupku lze zahájit, pokud se provozovatel vozidla zproští odpovědnosti za správní delikt podle § 125f odst. 5.
26. Podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2, b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a c) porušení je možné projednat uložením pokuty v blokovém řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

27. Podle § 125h odst. 4 zákona o silničním provozu výzva podle odstavce 1 musí obsahovat popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, označení přestupku, jehož znaky skutek vykazuje, výši určené částky, datum splatnosti určené částky a další údaje nezbytné pro provedení platby a poučení podle odstavců 6 a 7.
28. Podle odst. 6 uvedeného ustanovení platí, že neuhradí-li provozovatel vozidla určenou částku, může obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, který jej vyzval k uhrazení určené částky, písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku ve lhůtě podle odstavce 3. Toto sdělení se považuje za podání vysvětlení. O tomto postupu poučí obecní úřad obce s rozšířenou působností provozovatele vozidla ve výzvě podle odstavce 1. Podle odst. citovaného ustanovení platí, je-li určená částka uhrazena po dni splatnosti, obecní úřad ji bezodkladně vrátí provozovateli vozidla.
29. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a provedeném jednání dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
30. Soud primárně přikročil k posouzení námitky týkající se nesplnění podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu ve smyslu § 125f odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu. Podle tohoto ustanovení správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45, dostupný na www.nssoud.cz). Na prvním místě je tedy odpovědnost za přestupek, jak ostatně vyplývá i z § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku.
31. Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel právní úpravy správního deliktu provozovatele vozidla. Zcela jasným primárním úmyslem zákonodárce v případě právní úpravy správního deliktu dle § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích „*je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem, resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích*“. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu povinnosti samotného provozovatele vozidla, jenž „*je jako vlastník věci – nástroje spáchání protiprávnosti – z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21, dostupný na www.nssoud.cz). Dále soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46 (dostupného na www.nssoud.cz), v němž je uvedeno: „*Bylo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku*“.
32. Jen v případě, že správní orgány mají reálnou příležitost zjistit přestupce, ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností, tak se o to musí pokusit. Například se jedná o situace, kde provozovatelem vozidla byla
- Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu informace o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a k vyjádření přiložila příslušnou nájemní smlouvu. V takovém případě by správní orgány měly a mohly vyvinout větší úsilí ke kontaktování označené osoby, která dle sdělení provozovatele vozidlo osobně přebírala. Tyto závěry vyplývají z konstantní judikatury správních soudů, např. z rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 8. 2014, č. j. 30 A 92/2013-27, či z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, (oba dostupné na www.nssoud.cz). Opačná situace je v případě, pokud provozovatel k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat, nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení ve smyslu § 60 odst. 1 věty za středníkem, zákona o přestupcích, nebo dochází-li k řetězení označených osob, či neoznačí osobu žádnou, je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt. Tento postup je v souladu s již citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46. Podmínka „učinění nezbytných kroků“ ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích je tak naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt, a to i v případě, že provozovatel vozidla žádnou osobu neoznačí. V předmětném případě k naplnění podmínek zákona nepochybně došlo, neboť městský úřad žalobce jako provozovatele motorového vozidla vyzval k úhradě určené částky a současně ho poučil o možnosti sdělit totožnost řidiče, kterému svěřil předmětného dne řízení uvedeného vozidla. Žalobce jako osobu řidiče označil pana L. H. N., narozeného „X“, trvale bytem „X“, s doručovací adresou Americká 362/11, 120 00 Praha – Vinohrady, zaměstnance společnosti ODVOZ VOZU, s. r. o., který si přebírá poštu na adrese sídla společnosti, Americká 11, Praha. Městský úřad zaslal panu N. výzvu k podání vysvětlení a tuto výzvu adresoval tak, že jako adresáta uvedl označeného řidiče pana N. a následně uvedl adresu sídla společnosti ODVOZ VOZU, s. r. o. Zásilka se však vrátila odesílateli s tím, že adresát je v daném místě neznámý. Dle soudu městský úřad při zasílání výzvy označenému řidiči nepochybil. Dle názoru soudu postupoval správní orgán v souladu s údaji, které mu byly sděleny žalobcem.

33. Pokud žalobce vytýkal městskému úřadu, že osobě označené za řidiče vozidla za situace, kdy se této osobě nedařilo doručovat na uvedenou doručovací adresu, měl ustanovit opatrovníka, či měl využít doručení zásilky prostřednictvím veřejné vyhlášky, soud konstatuje, že tato argumentace je v daném případě zcela nemístná. Uvedené instituty se využívají k zajištění doručení zásilek účastníkům řízení, a to za účelem zajištění ochrany jejich práv v co nejvyšší míře i v případě jejich nedosažitelnosti. V daném případě však řízení o zjištěném přestupkovém jednání s konkrétní osobou nebylo ještě zahájeno a osoba označená jako řidič byla předvolávána k podání vysvětlení v dané věci. Tato osoba tedy nebyla a ani nemohla být v daném případě v postavení účastníka řízení. Proto nebylo na místě vztáhnout na doručování zásilky této osobě ustanovení § 32 odst. 2 správního řádu či § 25 odst. 1 správního řádu, jak namítal žalobce, stejně jako je nelze využít v případě doručování zásilek svědkům či jiným osobám, které v rámci správního řízení nevystupují v pozici účastníků řízení.
34. Vzhledem k tomu, že pan N. si na uvedené doručovací adrese zaslané písemnosti nepřevzal a Ministerstvo vnitra na dotaz městského úřadu v odpovědi uvedlo, že pan N. neprochází evidencí cizinců s povoleným pobytem na území České republiky, dospěl soud k závěru,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

že městský úřad učinil v souladu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu nezbytné kroky ke zjištění pachatele uvedeného přestupku.

35. Na tomto místě soud konstatuje, že provozovatel motorového vozidla, tedy žalobce, sice nezůstal k výzvě nečinný, neboť osobu řidiče označil, nicméně ačkoliv označil doručovací adresu osoby řidiče, nepodařilo se této osobě doručit výzvu k podání vysvětlení. Po neúspěšném doručování osobě označené za řidiče proto městský úřad v souladu s platnou právní úpravou odložil řízení o přestupku a zahájil řízení o odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt. Tuto námitku tedy soud shledal jako nedůvodnou.
36. S výše uvedeným pak úzce souvisí dle soudu i námitka žalobce týkající se neposouzení okolností, za nichž údajně řidič vozidla jednal v krajní nouzi.
37. Výzva žalobci ze dne 26. 11. 2015 obsahovala veškeré zákonem požadované náležitosti, a pokud žalobce uvedl nekontaktní adresu na osobu řidiče vozidla, sám způsobil, že řidiče zbavil možnosti uplatňovat své vysvětlení, ve kterém měl možnost zbavit se odpovědnosti za spáchání přestupku. V následně vedeném řízení o správním deliktu se pak již žalobce mohl zbavit své odpovědnosti za správní delikt pouze tím, že by prokázal, že jeho vozidlo před porušením povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích bylo buď odcizeno, nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, nebo že by podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel (srov. § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu). Pokud tedy žalobce jako provozovatel zmíněného vozidla až v řízení o správním deliktu podal vysvětlení, v němž uvedl, že řidič vozidla zastavil vozidlo na daném místě v rámci krajní nouze, neboť se mu začal vařit motor, tak správní orgány nebyly povinny se zabývat otázkou naplnění podmínek krajní nouze ve vztahu k osobě řidiče, neboť tato skutečnost již nebyla předmětem daného řízení. Otázkou posuzování skutečností vylučujících odpovědnost přestupce v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla se zabýval i Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016-35, ve kterém mimo jiné uvedl: *„Pro založení odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt je sice podle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu nutné, aby porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přestupku podle zákona o silničním provozu, toto ustanovení však nelze vykládat tak, že jsou správní orgány v řízení o správním deliktu povinny zjišťovat, zda byly naplněny všechny předpoklady přestupkové odpovědnosti řidiče vozidla. Pro splnění podmínky podle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu proto postačí, že jednání řidiče vykazuje znaky přestupku. Prokazování, zda jednání řidiče bylo rozporné se zákonem v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla by bylo v rozporu s výše popsanou subsidiaritou odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek.“* Tvzení žalobce, že řidič vozidla při deliktním jednání konal v krajní nouzi, nijak nevyvrátilo skutečnost, že jednání řidiče naplnilo znaky přestupku.
38. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že správní orgány nepochybily, pokud v rámci řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nepřistoupily k dokazování svědeckými výpověďmi za účelem prokázání jednání v krajní nouzi ze strany řidiče vozidla. S touto skutečností se pak městský úřad v prvostupňovém rozhodnutí, byť stručně, vypořádal, když uvedl, že takové svědecké výpovědi mají místo v řízení o přestupku, a nikoli v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.
39. K námitce, že se městský úřad námitkou žalobce ohledně krajní nouze nezabýval, soud konstatuje, že toto tvrzení se nezakládá na pravdě. V prvoinstančním rozhodnutí je na ve vztahu k navržené svědecké výpovědi k otázce krajní nouze uvedeno, že *„tohoto svědka měl*
- Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

a mohl (žalobce – pozn. soudu) uvést již na začátku řízení, kdy se řešil přestupek“, na straně 5 pak městský úřad žalobci objasnil, že argumentace krajní nouzí, kterou se žalobce snaží vyvinut ze své odpovědnosti, nemohla v řízení o správním deliktu uspět, neboť pro řízení o správním deliktu je typická objektivní odpovědnost majitele vozidla, tedy nezkoumá se zde subjektivní stránka, tj. zavinění. V napadeném rozhodnutí se pak žalovaný na straně 5 dle soudu vypořádal s argumentací žalobce krajní nouzí vysvětlením podmínek pro její aplikaci. Na tomto místě soud podotýká, že podle nálezu Ústavního soudu ze dne 5. 1. 2005, sp. zn. IV. ÚS 201/04, není povinnost soudu řádně odůvodnit své rozhodnutí nutno pojmát tak široce, že by bylo třeba vždy vyslovit podrobnou odpověď na každý argument účastníka řízení, přičemž uvedené lze plně vztáhnout i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů. Lze tedy konstatovat, že se správní orgány s námitkou žalobce vypořádaly a z uvedených důvodů považuje soud námitku žalobce za nedůvodnou.

40. K námitce žalobce, že žalobou napadené rozhodnutí by ve výroku mělo obsahovat odkaz na ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, soud uvádí následující. V ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu je mimo jiné uvedeno, že pokud odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit s tím, že je-li to zapotřebí k odstranění vad odůvodnění, změnit odvolací správní orgán rozhodnutí v části odůvodnění. Z výše uvedeného jednoznačně vyplývá, že ve vztahu k posouzení jednání řidiče vozidla v krajní nouzi žalovaný jako odvolací orgán neshledal, že by prvostupňové rozhodnutí bylo v rozporu se zákonem nebo nesprávné, a neměl tedy důvod je jakkoliv měnit a ke změně ani nepřikročil. Ve vztahu k jiným skutečnostem žalobce ani nenamítal, že by došlo ze strany žalovaného jako odvolacího orgánu ke změně prvostupňového rozhodnutí, a to ani v odůvodnění. Tato námitka je tedy zcela nedůvodná.
41. Dále se soud zabýval námitkou žalobce týkající se nutnosti provedení ústního jednání. Dosavadní judikatura Nejvyššího správního soudu jednotně stojí na závěru, že u správních deliktů obecně není ústní jednání povinnou součástí správního řízení (srov. rozsudek ze dne 11. 11. 2004, č. j. 3 As 32/2004-53, č. 852/2006 Sb. NSS). V rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v řízení o správním deliktu podle § 125f zákona o silničním provozu, nemusí správní orgán nařídít ústní jednání vždy, ale jen tehdy, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků (§ 49 odst. 1 správního řádu). Ve své následné judikatuře se Nejvyšší správní soud závěrů obsažených v citovaném rozsudku přidržel (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2016, č. j. 1 As 277/2015-33, ze dne 16. 3. 2016, č. j. 1 As 166/2015-29, ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 As 7/2016-30, ze dne 6. 4. 2016, č. j. 3 As 260/2015-58, ze dne 7. 4. 2016, č. j. 5 As 122/2015-18, ze dne 24. 8. 2016, č. j. 2 As 85/2016-33, ze dne 20. 9. 2016, č. j. 6 As 239/2015-31, a mnohé další, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Ústní jednání tedy není povinnou součástí správního řízení o správním deliktu.
42. Z obsahu správního spisu vyplývá, že v daném případě bylo ústní jednání nařízeno dvakrát. První ústní jednání bylo nařízeno na den 24. 2. 2016. Žalobce ani jím zvolený zmocněnec se k tomuto jednání bez omluvy nedostavili. Ve správním spise však nebyl založen žádný doklad prokazující, že k předmětnému jednání skutečně došlo. Druhé ústní jednání bylo nařízeno na den 20. 9. 2016. Z tohoto ústního jednání se žalobce i jeho zmocněnec omluvili a zaslali městskému úřadu vyjádření k věci. Z omluvy k jednání nevyplývá, že by žalobce trval na osobní účasti na jednání správního orgánu, a současně žalobce neuvedl žádný důvod, proč se nařízeného jednání nemůže zúčastnit a ani následně Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

existenci žádného závažného důvodu neúčasti na ústním jednání nedoložil. Městskému úřadu nelze přičítat k tíži, že se žalobce k nařízenému ústnímu jednání nedostavil a svou argumentaci si ponechal pro soudní řízení. Městský úřad postupoval zcela v souladu se splněním účelu řízení a uplatněním práv účastníka řízení. Jednání dne 20. 9. 2016 proběhlo, což dokládá protokol ze dne 20. 9. 2016, č. j. 0060718/16/DOPPR/JŠt, založený ve správním spisu. Námitka žalobce v tomto směru je proto rovněž nedůvodná.

43. K námitce, ve které žalobce namítal, že nebylo řádně provedeno dokazování v předmětné věci, soud konstatuje, že k dokazování došlo v rámci jednání konaného dne 20. 9. 2016. Dokumenty, kterými bylo dokazování provedeno, jsou v protokole z tohoto jednání vyjmenovány. Tato námitka žalobce je tedy v příkrém rozporu s obsahem správního spisu a soud ji považuje za zcela nedůvodnou.
44. Žalobce zpochybňoval rovněž stav dopravního značení v místě, kde mělo dojít k přestupovému jednání. Z předložených barevných fotografií, které jsou součástí správního spisu, je však zřejmé, že vodorovná dopravní značka V 12c – zákaz zastavení, tedy souvislá žlutá čára na obrubníku vedle vozovky, která vyznačuje úsek, kde je zakázáno zastavení a stání, byla jasná, viditelná a zcela bez poškození. Na fotografiích je zachyceno vozidlo žalobce, které stojí v místě, kde je značka V 12c – zákaz zastavení zcela zřetelně umístěna. Fotografie jsou opatřeny datem a časem pořízení. Z podkladů obsažených ve správním spisu tedy vyplývá, že předmětná dopravní značka byla v daném místě zcela v pořádku. Z oznámení o podezření ze spáchání přestupku vyhotoveného Městskou policií Litoměřice vyplývá, že vozidlo stálo v působnosti dopravní značky V 12c – zákaz zastavení v ulici Pokratická č. o. „X“ v Litoměřicích. Tímto oznámením a fotodokumentací byl proveden v rámci správního řízení řádně důkaz a žalobce místo spáchání přestupku v rámci správního řízení nijak nerozporoval. Správní orgány tak neměly žádný důvod provádět další dokazování za účelem prokázání místa spáchání přestupkového jednání. I tuto námitku žalobce tedy soud vyhodnotil jako nedůvodnou.
45. K námitce týkající se možné liberace žalobce z objektivní odpovědnosti za správní delikt soud konstatuje, že liberační důvody, jak již bylo výše uvedeno, stanoví § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu. Žalobce v průběhu správního řízení ani v rámci soudního řízení nepředložil žádná relevantní tvrzení vztahující se k liberačním důvodům obsaženým v uvedeném ustanovení zákona o silničním provozu. Žalobce se omezil na tvrzení o existenci příkazní smlouvy mezi ním a zmocněncem, kterou měl soudu předložit při jednání soudu. K jednání soudu se nedostavil ani žalobce ani jeho právní zástupce a žádná smlouva soudu předložena nebyla. V předmětné smlouvě se měl zmocněnec žalobce (společnost ODVOZ VOZU, s. r. o.) zavázat, že zajistí, aby jeho zaměstnanec při plnění příkazu neporušil žádnou povinnost vyplývající ze zákona o silničním provozu. Porušení této povinnosti bylo zajištěno nemalou smluvní pokutou. S ohledem na taxativní výčet liberačních důvodů obsažených v ustanovení § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu je však nutno argumentaci žalobce odmítnout jako bezpředmětnou. Tvrzená smlouva příkazního typu a v ní údajně stanovená smluvní pokuta nemohly mít žádný vliv na odpovědnost žalobce za správní delikt provozovatele vozidla. Soud dále zdůrazňuje, že o možnosti liberace nejsou správní orgány povinny účastníka řízení poučovat. Povinnost poskytnout dotčené osobě přiměřené poučení podle § 4 odst. 2 správního řádu je třeba vykládat tak, že rozsah poučení se odvíjí od objektivních potřeb dotčené osoby, zejména od toho, zda a v jakém rozsahu je ta která osoba se svými právy a povinnostmi seznámena. Dle soudu zmocněnec žalobce, který jej zastupoval v rámci správního řízení (společnost ODVOZ VOZU, s. r. o.), je osobou, která se právním poradenstvím v dané oblasti Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

soustavně zabývá, a je tedy dostatečně znalá relevantní právní úpravy týkající se správních deliktů provozovatelů vozidel. Ani tuto námitku tedy soud neshledal důvodnou.

46. K námitce žalobce týkající se namítané protiústavnosti § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, potažmo celého institutu objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla, soud konstatuje, že touto otázkou se již zabýval Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, v němž vyslovil, že předmětný institut není protiústavní, přičemž soud na tomto místě v podrobnostech odkazuje na odůvodnění citovaného nálezu.
47. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že námitky obsažené v žalobě nejsou důvodné, proto žalobu výrokem I. rozsudku dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
48. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 16. prosince 2020

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

(K.ř.č. 1 - rozsudek)